

Tuần Báo Vô Vi

23 tháng 4 năm 2023

Số 652

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Dứt khoát là gì?
- 2) Làm việc đúng giờ tốt không?
- 3) Thành tâm phục vụ bạn đạo có hữu ích không?
- 4) Tâm tình có hữu ích gì không?
- 5) Chơn tâm giác là sao?
- 6) Muốn quý yêu Trời thì phải làm sao?
- 7) Muốn quý thương Thầy thì phải làm sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) San Diego, 26-07-2005 1:15AM Hỏi: <i>Dứt khoát là gì?</i> Đáp: Thừa dứt khoát là không tái phạm nữa. Kệ: Không tái phạm là tự dứt khoát Trí tuệ phân minh đời đạo chuyển Tự giác chính mình không tái phạm Đường đời mình chánh giải tâm phiền.	2) Los Angeles, 27-07-2005 5:30 AM Hỏi: <i>Làm việc đúng giờ tốt không?</i> Đáp: Thừa làm việc đúng giờ rất tốt. Kệ: Đúng giờ làm việc việc sẽ phát Kiên nhẫn lâu ngày sẽ thành sự Quý tướng Trời cao không trở ngại Thành tâm phục vụ lại càng hay.
3) Los Angeles, 28-07-2005 4:10 AM Hỏi: <i>Thành tâm phục vụ bạn đạo có hữu ích không?</i> Đáp: Thừa thành tâm phục vụ bạn đạo rất hữu ích cho tâm lẫn thân. Kệ: Nguyên lý phơi bày cho mọi người Trí tuệ phân minh duyên mọi người Cùng tu cùng học trí tâm tươi Duyên đạo tình đời ai cũng mến.	4) Tokyo, 29-07-2005 4:20 AM Hỏi: <i>Thâm tình có hữu ích gì không?</i> Đáp: Thừa thâm tình rất dễ thương lượng. Kệ: Nguyên lý thâm sâu chuyển biến hoài Tình thâm học hỏi chẳng bị ai Nhìn nhục mới thấy chơn tài quý Trời ban sáng suốt chuyển biến hoài.
5) Tokyo, 30-07-2005 4:10 PM Hỏi: <i>Chơn tâm giác là sao?</i> Đáp: Thừa chơn tâm giác là tự tâm biết. Kệ: Chơn tâm giác tự sửa lòng tham Học thông đời đạo tự thấy làm Đại nguyện thực hành cho tới đích Thành tâm tu luyện tự nhiên hành.	6) Tokyo, 31-07-2005 4:40 PM Hỏi: <i>Muốn quý yêu Trời thì phải làm sao?</i> Đáp: Thừa muốn quý yêu Trời thì biết mình do Trời nuôi. Kệ: Đời đạo do Trời tận độ duyên Học thông đời đạo quy thiên giới Uyển chuyển không ngừng gieo động loạn Thành tâm tu học độ do Trời.
7) Tokyo, 01-08-2005 4:45PM Hỏi: <i>Muốn quý thương Thầy thì phải làm sao?</i> Đáp: Thừa muốn quý thương Thầy thì phải thành tâm tu. Kệ: Nguyên lý tràn đầy không tu uổng Tiến hóa thâm sâu tự giải buồn Thức giác chính mình là điều chính Thành tâm tu luyện độ người hiền.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 26 (tiếp theo)

Chúng ta đang trụ trì trong cái tiểu thiên địa, vạn linh hợp nhứt trong này, chứ không phải là đơn giản đâu! Không phải là một mối đâu, nó nhiều giềng mối trong này. Chúng ta phải khai thông và để cho nó sáng suốt hơn, vươn lên, vượt khỏi những sự yếu hèn chậm lụt, thiếu sáng suốt.

Cho nên, chúng ta bằng lòng và nghiên cứu đường lối tu, thì chúng ta phải tự mở rộng lấy mình, không nên eo hẹp, không nên dùng cái hạnh trì tâm tối, mà dùng cái hạnh cao siêu, tha thứ, giúp đỡ, xây dựng, nó mới khai mở cái tánh tình chậm trễ, sai trái của chúng ta. Chúng ta mới hòa mình được, hòa với mọi nơi, mọi giới để học hỏi thêm.

Các bạn có cơ hội, được may mắn để tụ họp hằng tuần và đánh thức lấy tâm linh của chính mình, để hiểu chiều sâu của chân lý, rồi chúng ta mới dần thân vào đó để hành trì tiến đạt. Chúng ta thấy thời gian rất cần. Càng thấy thời gian rất cần thiết, càng cấp bách là càng cố gắng thực hành mà thôi. Chúng ta cố gắng là cố gắng bằng cách nào? Thiên hạ hỏi mới tu thì để tới giờ mới tu, nhưng mà chúng ta tu liên tục trong ý chí. Ý chí chúng ta liên tục, đó là gấp lắm rồi, đó kêu là liên tục. Ý chí chúng ta hành trì tu, lập hạnh thanh nhẹ, buông bỏ sự tối tăm chậm trễ, so đo và thiếu sáng suốt.

Chúng ta vun bồi sự sáng suốt, bất cứ việc gì xảy đến, chúng ta nói chúng ta sai, chẳng có ai sai. Sự sai lầm của chính mình trước hết, không nên nghĩ sự sai lầm cho người khác, mà phải nghĩ sự sai lầm của chính mình mới được. Nếu không nghĩ sự sai lầm của chính mình, thì tất cả mọi việc không bao giờ có sự thành công. Dồn cục, rồi đụng chạm lấy nhau, không có tiến. Cho nên chuyện ở đời, các bạn tương hội với nhau, mưu sinh cùng nhau, rồi chung sống trong một mái nhà để tìm một lối thoát chung, nhưng mà người này không chịu sửa, người kia không chịu sửa. Vậy chớ ai nhịn cho ai để tiến? Trong sự cạnh tranh đem lại cái gì? Hai người ở trong nhà mấy thước đất mà còn cạnh tranh, hơn thua từ li từ tí, rồi tiến ở chỗ nào?

Chúng ta cần hòa cảm, bàn bạc để tiến, tìm hiểu sự sai lầm của mỗi cá nhân, thì lúc đó chúng ta mới học được đường lối tiến triển sáng suốt. Còn nếu các bạn không chịu ngồi lại với nhau để bàn bạc và tìm hiểu sự sai lầm của chính mình, thì chắc khó tiến, rồi gây sự đổ vỡ. Không tiến triển nổi. Ngay vợ chồng trong gia đình, cha con, anh em cũng vậy, đừng nói chuyện hùn làm ăn. Không cời mở làm sao tiến? Phải cời mở, phải học hỏi. Tất cả kinh tế, chính trị, quân sự cũng là bề trên an bài, làm thành một bài học và chiều sự tham muốn của chúng ta, cho chúng ta học để tiến mà thôi. Đó! Mới thấy tình thương của Thượng Đế đối với chúng ta như thế nào? Muốn học cái gì, Ngài cho học cái nấy. Muốn phát minh cái gì, Ngài cũng chiều theo và cho chúng ta học. Trong chiều tiến của nó, để cho nó học, nó biết lấy nó, sửa sai sự sai lầm của nó.

Cho nên thấy ông Trời, Đấng Cha Lành không phụ chúng ta, nhưng mà chúng ta phụ Ngài mà thôi. Các bạn tu rồi mới thấy Ngài đã lo cho chúng ta có nhiều cơ hội, nhiều kế hoạch, chỉ đường mở lối cho chúng ta tiến đi lên, nhưng mà chúng ta không chịu tiến, thì chúng ta chỉ dậm chân tại chỗ.

Nhiều người tu, càng ngày càng tu càng sụp đổ vì sao? Vì lười biếng, chậm trễ. Mà lười biếng, chậm trễ do đâu? Do cá tánh độc tài, xấu xa, ghen ghét, nó làm các bạn trì trệ và không tiến được. Phải khai nó ra, mở cho nó sáng suốt, để cho nó càng ngày càng nhẹ nhàng.

Cho nên, chúng ta phải thực hiện tình thương, đạo đức và thương yêu. Càng thương yêu thiên hạ, lại càng phải sửa mình, mới có một phẩm chất sáng suốt để thương yêu người ta. Phải thương yêu trong xây dựng, giúp đỡ mới là tốt. Còn thương yêu tạm bợ để lợi dụng thì không tốt, không bao giờ tiến triển.

Cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Monaco, ngày 14 tháng 3 năm 1999

CƯỜI

Cười để vui
Cười để tự hiểu tình người
Cười để tạo thành sự an lạc
Cười để giải tỏa sự phân ưu
Cười để phá tan uất khí
Cười chơn lý cho sâu
Cười quên đi thù hận
Cười giữ phận làm người
Cười rười rượi mọi giới
Cười tiến tới nơi nơi
Cười không rời thanh nhẹ
Cười sức khỏe nội tâm
Cười âm thầm tiến hóa
Cười con cá cũng vui
Cười rèn trui thực chất
Cười không mất tiền xu
Cười an vui muôn thuở
Cười thanh điển phát quang
Cười muôn đàng rất hợp
Cười chẳng ngộp một tim
Cười làm thêm điều tốt
Cười cốt giác người tu
Cười không mưu tìm lợi
Cười giải hết trần tâm
Cười diệu thâm tiến hóa
Cười giải phá trần tâm
Cười mê làm biến mất
Cười thăm thẳm trời sao
Cười đón rào không bỏ
Cười sáng tỏ thực lòng
Cười khỏe vui hợp nhất
Cười trong trắng về không
Cười thông dong tự tại
Cười nhớ mãi không quên

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng – Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.10 PHẨM LITTA

92. CHUYỆN ĐẠI BẢO VẬT (Tiền Thân Mahasara)

Chiến trận cần anh hùng... ,

...

Người cổ vấn tế tự hỏi người triệu phú:

- Thưa ông đại triệu phú, làm sao ông lại đưa cho tôi một vật mà người này không hề đưa cho ông?

- Vì tôi nghĩ rằng hai chúng ta là những người có quyền thế. Nếu chúng ta cùng đứng với nhau, thời sự việc sẽ được giải quyết mau chóng! Do nghĩ vậy nên tôi đã khai như vậy.

Vị nhạc trưởng nói với người cổ vấn tế tự:

- Nay Bà-la-môn, ông đưa cho tôi đồ trang sức lúc nào?

- Tôi nghĩ rằng nhờ ông, tôi sẽ sống an lạc tại chỗ cư trú, nghĩ vậy nên tôi nói vậy.

Người kỹ nữ nói với người nhạc trưởng:

- Nay người nhạc trưởng độc ác kia, trước đây tôi chưa bao giờ đến với ông, trước đây ông cũng chưa bao giờ đến với tôi. Vậy ông đưa tôi vật trang sức khi nào?

- Nay chị, chị phần nộ làm gì? Năm chúng ta cùng chung sống với nhau trong một nhà. Hãy hoan hỉ sống cho được thoải mái! Do nghĩ vậy nên tôi khai cho chị.

Bồ Tát nghe câu chuyện ấy từ những người được giao việc, biết rằng năm người ấy không phải ăn trộm; chắc con khi cái đã lấy đồ trang sức, và tìm một phương tiện để làm cho nó bỏ rơi đồ trang sức ấy. Bồ Tát sai làm nhiều đồ trang sức bằng chuỗi hạt, cho bắt một số khi cái trong vườn, cho chúng đeo các đồ trang sức

bằng chuỗi hạt trên tay, trên chân, trên cổ rồi thả chúng ra. Trong khi ấy con khi cái ăn trộm kia vẫn ngồi ở công viên cạnh gác bảo vật của nó. Bồ Tát ra lệnh cho họ:

- Các người hãy đi, và dò xét rình xem tất cả bấy khi cái. Khi nào thấy đồ trang sức ở con khi cái nào, hãy dọa nó và lấy lại đồ trang sức.

Những con khi cái ấy được cho các đồ trang sức, tự mãn, tự hào, đi qua đi lại trong công viên, đi đến con khi cái ăn trộm kia và nói:

- Nay, xem đồ trang sức của chúng ta!

Con khi cái kia, không dẫn nổi lòng ganh tỵ, liền nói:

- Quý gì đồ trang sức bằng hạt ấy!

Rồi nó lấy dây chuyền ngọc mang vào. Các người đứng rình thấy vậy liền tìm cách làm cho nó cởi bỏ đồ trang sức ra, rồi mang về cho Bồ Tát. Cảm lấy đồ trang sức ấy, Bồ Tát đem dâng vua và thừa:

- Thưa Đại Vương, năm người ấy không phải là ăn trộm. Chính con khi cái trong vườn đã lấy đồ trang sức này.

Vua nói:

- Thưa bậc Hiền trí, làm sao bậc Hiền trí biết được là chính con khi cái ấy tự tay lấy chuỗi ngọc? Làm sao bậc Hiền trí lấy chuỗi ngọc lại được?

Bồ Tát kể lại toàn bộ câu chuyện, nhà vua rất bằng lòng và nói:

- Cầm đầu các chiến trường, cần phải có những anh hùng.
Vua thưởng cho Bồ Tát rất nhiều vàng ngọc và nói lên bài kệ:

*Chiến trận, cần anh hùng,
Khuyên bảo, cần bình tĩnh,
Ăn uống, cần bạn thân,
Gặp việc, cần hiền trí.*

Như vậy, nhà vua tán thán Bồ Tát, đề cao Bồ Tát, và cúng dường Bồ Tát bảy món báu. Vâng

theo lời khuyến giáo của Bồ Tát, vua sống trọn đời làm các công đức, rồi đi theo nghiệp của mình.

Sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo Sư nói lên công đức của Trưởng lão, và nhận diện Tiền thân:

- Lúc bấy giờ, vua là Ananda, còn đại thần hiền trí là Ta vậy.

(còn tiếp)

